

BOGDINJA DANICA.

Katoliški cerkveni list.

L. S.

V četrtek 20. svečana.

1851.

Pred s. rešnjim Telesam.

(Pesem s. Alfonsa Liguori)

Cvetice ve! ki noč in dan cvetete
 Pred Jezusam, o trikrat blagor vam!
 Očesec vele dokler ne zaprete,
 Se, srečne, pred ne ločite od tam;
 O de bi mogel jez, kjer vé merjete,
 Na vaši stopnji bit' pred Jezusam!
 De bi pred Njim za Njega dal življenje,
 Ki dal je Sebe v moje odrešenje!

Tud blagor vam, ve svetlobele sveče!
 Tam gorite Zveličarju na čast;
 O de bi jez deležin bil te sreče
 Goreti zanj, vtopljen v nebesko slast!
 De bi, enako vam, serce goreče
 Povžilo v meni se Gospodu v last;
 Bi jez zamenjal z vami stopnjo svojo,
 Doseglo kaj bi srečo, radost mojo?

Bod' slava tebi, blažena posoda!
 Ki v tebi On prebiva. Ljubi moj,
 Vdeljena ti je prečastna osoda,
 Kot božji hram se svetiš pred menoj;
 O, ko bi služba, v sé hranit' Gospoda,
 Mi dana bila le en dan -- nočaj!
 Ves gorel bi, ljubezni se povžival,
 Ker bi Ljubezni plamen v men' prebival.

Al vender kelh, in sveče, in cvetice!
 O kol'ko srečniši sim jez, kot vi!
 Če pride k meni zvest Pastir ovčice,
 Mi vziti svoje da Meso in Kri;
 Če v Jezusu prejmem nebes slaščice,
 In v sercu mojim Kristus sam živi,
 Takrat medlim, merjem moči ognjene,
 Ker se Zveličar moj sam z mano sklene.

O duša, kakor vešica se sukaj
 Okol' te Luči neprenchama,
 Od vere in ljubezni živi tukej,
 Ogrevaj se v svetlobi Ljubiga.

In kadar se ti da prejeti, ukaj.

S teboj Mu poje truma angelska;

Objemi Ga, terdo se Ga okleni,

Ter prôsi: Daj Ljubezen, Jezus, meni!

P—k.

Edina pot v nebesa

ali

podučenje od razločkov prave katoliške vere
 memo drugih nekatoliških ver.

(V pogovorih med duhovnim pastirjem in vernikam.)

Spisal Peter Heinger.

Enajsti pogovor.

Nauk od zakramentov s. pokore, s. poslednjiga olja, s. mašnikoviga posvečevanja in s. zakona.

D. Kteri je četrty zakrament, ki ga katoliška cerkev ima?

V. Je zakrament s. pokore, tukej v to postavljene mašnik namesti Boga grešniku po s. kerstu storjene grehe odpusti, ako se jih zgrevja in čisto spove, tudi resnično voljo ima, se poboljšati in pravo pokoro delati.

D. Glejte tukej, nam pa novoverci precej nasprot veržejo besedo, de pokora ni zakrament, sam zase, ampak dolžnost.

V. Beseda pokore se po katoliškim nauku na več strani vzame. Je namreč pokora nar pred čednost, kolikor namreč človek svoje grehe sam pri sebi in pred Bogam spozna in obzaluje, svoje življenje poboljša, in za storjene krivice zadostuje; in takosna čednost je bila vsaki čas dolžnost za grešnike, ako so hotli odpušenje zadobiti, pred Kristusam in po Kristusu. Pokora je dalje tudi ena stran te čednosti, kolikor zapopade le dela zadostovanja in zatajevanja, naj si te dela grešnik sam, ali naj mu jih cerkev naloži. Pokora pa je v novi zavezi tudi zakrament, kteriga je Jezus grešnikom v pomoč postavil, ko se je aposteljniam dan vstajenja prikazal, je v nje dihnil in rekel: „Prejmite

s. Duha; katerim bodete grehe odpustili, so jim odpušeni, katerim jih bodete zadržali, so jim zadržani“.

D. To ste prav razložili. Katolška cerkev oboje derži; grešniku pokoro delati zapoveduje, in mu v zakramentu odpusenje deli. Besede, ktere je Jezus aposteljniam dan vstajenja govoril, očitno nekaj posebniga pomenijo. Gospod je popred to besedo izrekel: Kakor je Oče mene poslal, jaz vas pošljem;“ in vsak si mora potem spomniti, kako de je Jezus sam marsikterimu grešniku rekel: „Zaupaj! tvoji grehi so ti odpušeni;“ in nihče si pri pravim umu ne more drugač misliti, kakor de je taka oblast grehe odpusati tudi aposteljniam in njih nastopnikam, škofam in mašnikam, dana bila. De je od posebne oblasti cerkve grehe odpusati tukej govorjenje, tudi razložik v besedi kaže, de ako jih aposteljni odpuste, so odpušeni, ako jih zadržé, so zadržani. Ako pa v s. kerstu spoznamo zakrament, ker je ondi poerbani greh odpusen; moramo gotovo tudi tukej zakrament spoznati, kjer se drugi grehi odpusajo.

V. Sej je pač še kako drugo spričevanje od tega zakramenta v s. pismu, ali pa v zgodbah cerkve najti?

D. Je posebno tista Jezusova beseda: „Kar koli bodete zavezali na zemlji, bo tudi v nebesih zavezano; in karkoli bodete odvezali na zemlji, bo tudi v nebesih odvezano“. Dalje pa, desiravno so zgodbe in nauki aposteljniov v s. pismu dostikrat le ob kratkim naznanjeni, se najde svetlo spričevanje od zakramenta s. pokore v ravnaji s. Pavla s Korinčanam. Tega je apostelj zavoljo hude pregrehe iz družbe vernih odločil, ga je pa potem zopet v njo sprejel, ter mu odvezo dodelil rekoč: „Kar sim odpustil, sim odpustil zavoljo vas na Kristusovim mestu“. Potem pa pričujejo za ta zakrament vsi časi svete katolške cerkve. Kakor je apostelj ravnal s Korinčanam, tako so ravnali cerkveni pastirji v prvih stoletjih sploh z očitnimi grešniki; znano je, kako ojstro so njih hude dela sodili, kako težke pokorila so jim nakladali, kako so jim dostikrat se le čez dolgo časa zopet mir, to je odpusenje greha delili; pa tudi skrivni grehi so bili v cerkvi tanko, desiravno raji na tihim sojeni. Izreki učnih in svetih cerkvenih poglavarjev in sklepi mnogih cerkvenih zborov so zaterjevali, de naj se veliki grešniki ne sprejemajo prenašlo v družbo vernikov, naj se jim ne deli prehitro odveza. Ravnaje z gresniki zastran pokore ni sicer vse čase enako ojstro ostalo; pa je zmirej takošno bilo, de je za oblast cerkve kakor v zakramentu pričalo. Se le Luter in Kalvin sta zakrament s. pokore tajiti začela; vonder Luter se ne precej od začetka, in tedaj je Tridentinski zbor katolško prepričanje od tega zakramenta očitno poterdil. De je greška cerkev v tem z nami enake vere, ni treba povzemat.

V. Ni lahko zapopasti, kako sta Luter in Kalvin ta zakrament zavreči mogla, ko so vonder besede Kristusove tako svetle, in verh tega je cela cerkev vse čase ta zakrament pričala.

D. Zmota zmota za seboj pripelja; ona sta že popred cerkvi oblast grehe odpusati odrekla, po nju misli le vera opraviči, in v s. kerstu je že naprej odpusenje prihodnjih grehov dano; tedaj jima tudi za zakrament s. pokore ni bilo mesta; nar večji uzrok pa je bil pred ko ne strah pred težavo pokore, kakor jo katolška cerkev ima, de Luter in Kalvin in vsi njih nasledniki tako terdovratno ta zakrament zametvajo. Vonder pa je v s.

pokori toliko tolažbe za potertiga grešnika najti, in toliko je potrebna za vsaciga, kateri je hudo grešil. Kaj namreč se zadobi v zakramentu s. pokore ali po odvezi mašnikovi?

V. Odpusenje grehov in večnih štrafing, gnado božjo in mir vesti se zadobi po s. pokori.

D. Res grehi so odpušeni, naj so še tako veliki, in prijaznost božja in pravica do nebes, ki je bila zgubljenja, se zopet k človeku poverne. Posebin razložik pa je tukej memo s. kersta, kar odpusenje štrafing zadene; večne štrafinge so odpusene, časne pa večidel ostanejo. Kakor pravi Tridentinski zbor, je Bog grešnike po odpušenim grehu večkrat še časno štrafoval, kot Adama in Davida; božja pravica namreč tirja, de grešniku lastna hudobija ni vselej tako lahko odpusena, in grešnik mora tudi od greha bolj ostrašen biti. Kteri pa so potrebni deli k zakramentu s. pokore?

V. Je spraševanje vesti, grevenga in terdin sklep se poboljšati, spoved in zadostenje.

D. Ti deli so naznanjeni v priliki Jezusovi od zgubljeniga sinu, v nauku katolške cerkve in njenih učnikov tolikrat ukazovani, in v zadnje zaterjeni v Tridentinskim zboru, samo de zbor le tri imenuje: Grevengo, spoved in zadostenje; izpraševanje vesti je namreč zapopadeno v spovedi, sklep poboljšanja pa v grevingi. Luter in Kalvin, ki sta zakrament s. pokore zaveršla, in njih nasledovavci tudi, kakor je bilo že popred v spomin vzeto, teh delov za odpusenje grehov potrebnih ne štejejo; le vera po njih misli človeku opravičenje dodeli, in Luter je še neke strahove vesti prideval. Zdanji evangeljci se v tem razločijo od svojih sprednikov, de pokoro kakor čednost in poboljšanje tirjajo, za ktero Luter in Kalvin nista dosti prasala. Tisti novoverci pa, katerim greh ni druga kakor gola slabost človeška, ali še celo taka ne, se ve, de tudi za nikakoršno pokoro in poboljšanje ne vedo. Vsi novoverci pa so sploh zoper spoved, kakor jo katolška cerkev tirja; pravijo, de je le terpinčenje človekovo, v poznejih časih najdeno; le toliko daleč jo z Lutram vred še nekteri dopusté, kolikor bi kdo za potolaženje serca in zadobljenje podučnja se prostovoljno kterimu cerkvenimu predniku kakih grehov obtožiti hotel.

V. Spoved je saj potrebin del k zakramentu s. pokore; drugač mašniki niso v stanu razsoditi, ali so komu grehi odpustiti ali ne.

D. Ravno zato sploh katolška cerkev uči, de je spoved Jezus sam vernikom v tisti besedi zapovedal, v kateri je aposteljniam in njih nastopnikam oblast dal grehe odpusati. Spoved pa je bila tudi v katolški cerkvi vse čase od aposteljniov sem v navadi. Že v apostolskih listih se najdejo besede: „Ako se svojih grehov spovemo, je Bog zvest in pravičin, nam greh odpustiti“. „Povejte si med seboj, to je svojim duhovnim prednikom, svoje grehe“. Dalje pa od spovedi pričá vse ravnaje cerkve s spokorniki; kako bi se bilo pač delo pokore tako na tanko za vsake grehe odločiti moglo, ako bi ti grehi ne bili s spovedjo cerkvenim pastirjem razodeti? Očitna in glasna spoved, ktera je bila v prvih časih cerkve pri očitnih in celo velikih grehah v navadi, je sicer pozneje nehala; skrivna in tiha pa je veljala vselej, kdaj kakor zdaj. Nekdanji cerkveni učniki že opominjajo obtožbe grehov ne odlašati, iz strahu ali sramote prikrivati, praviga spovednika poiskati; in od slovitih cerkvenih pastirjev prvih stoletij se že bere, de so bili

vsaki čas grešnikom za spoved pripravljeni. Lateranski zbor pa, od kteriga si novoverci domišljujejo, de je spoved vpeljal, je le zapoved dal, saj enkrat v letu se spovedati, ker so nekteri spoved po več let odlašati začeli.

V. Stoji v tistih bukvicah: Tudi mi* slišimo vesele besede gospodove: „Zaupaj, in tvoji grehi ti bodo odpušeni“. Koga pa tukej evangeljci menijo?

D. Vidite, to navado imajo evangeljci, de pred obhajilam jih opominja njih pastor, de naj vero v božjo milost obude, in tako jim napove, de jim bodo grehi odpušeni; od posebne spovedi tukej ni besede.

V. To pač je malo namesti zakramenta s. pokore; ne to, de se mu obeta ali napoveduje, ampak de se mu grehov odpušenje da, to potolaži potertiga grešnika.

D. Še od odpustkov bi bilo nekej reči, za stran kterih je Luter ravno svoj prepir začel.

V. Odpustki so odpušenje časnih štrafing, ktere so po odpušenim dolgu greha in večne štrafinge grešniku se na tem ali na unim svetu terpeti.

D. Glejte časne štrafinge, ktere grešniku še ostajajo, se z zadostenjem ali z deli pokore izbrisujejo, ktere imajo po Kristusovim zasluženji vrednost. Ker je pa Bog usmiljen, tedaj on grešniku pri njegovi posebni gorečnosti rad se v težkim delu pokore pregleda, in zatorej je cerkvi v pogledu na neizmerjeno zasluženje Jezusovo in prošnje svetnikov oblast dana odpustke deliti, in ti so gotovo težko obloženimu grešniku v prid. To je novovercam nasprot razločil Tridentinski zbor.

V. Odpustkov pač nihče ne more tajiti, ako le besede Jezusove prav razumeti hoče: „Karbote na zemlji odvezali, bo tudi v nebesih odvezano“.

D. Res te besede pričajo za odpustke, ktere deliti imajo oblast višji cerkveni pastirji, škofje in zlasti rimski papež. Priča pa zato tudi ravnanje s. Pavla s tistim Korinčanam, ker ga je hitreje v družbo vernih vzel, de bi ne bil brez tolažbe ostal. Ravno tako ravnanje s spokorniki je bilo sploh v prvih časih cerkve navadno, de so se jim dela pokore polajšale ali odnehale, ako so posebno gorečnost kazali, in de se jim je popolno odpušenje tudi pred Bogam zagotovilo. V poznejih časih je sicer ravnanje cerkve, kar odpustke zadene, drugačno, ker jih ona o svojih časih vernikom že naprej ponuja, ako posebne dobre dela opravijo, in pred vsim vredin sad pokore prineso. Ako so se v delitvi odpustkov kterikrat kake napačnosti vrinile, jih cerkev nikdar ni poterčila, jih je v Lateranskih in v Tridentinskim zboru še le oistro prepovedovala. Zatorej Luter in njegovi nasledovavci niso imeli nobene pravice, cele cerkve zavoljo odpustkov toliko grajati; sami pa vonder so se nar večji napako obderžali, ker po njih misli je vsakimu grešniku vse odpušeno, ako samo vero ima, brez de mu bilo treba se posebno pokoriti.

V. Že večkrat sim spoznal, de novoverci sami večji napake obderže, kakor jih pa katolški cerkvi očitajo.

D. Vzamimo zdaj še zadnje tri zakramente; od kterih novoverci pravijo, de jih Kristus ni postavil.

V. S. poslednje olje je zakrament, v kterim bolnik po maziljenji s s. oljem in mašnikovi molitvi zadobi gnado božjo za ozdravljenje duše, to je odpušenje malih in drugih grehov, kterih se iz slabosti ali pozabljivosti ne more izpovedati, poterje-

nje in potolaženje svoje duše, in večkrat tudi gnado za ozdravljenje telesa, ako je duši v zveličanje.

D. Tudi ta zakrament je Jezus postavil, kakor je že nekaj naznanjeno v njegovi obljudi, de na bolnike bodo aposteljni roke pokladali, in se bodo boljši počutili. Svetlo pa oznaui ta zakrament s. Jakob: „Ako je kdo bolan med vami, naj pošlje po cerkvene mašnike, kteri naj molijo nad njim, in ga pomažejo z oljem; in verna molitev bo bolnika ozdravila, in Gospod bo dal, de mu bo boljši, in ako je v grehah, mu bodo odpušeni.“ Ako ravno apostelj posebej ne pove, de je tako Gospod veveral, vonder vsa beseda kaže, de to maziljenje z molitvijo vred je Kristusova naredba. Dalje je pa vedno izročilo katolške cerkve, kakor se najde pri svetih učениkih, v vedni navadi, in poslednjič v sklepah Tridentinskiga zbora, terdno spričevanje za ta zakrament. Greška cerkev ima ta zakrament ravno tako; samo de ondi pri delitvi več mašnikov pokličejo.

V. Kako pač so novoverci v stanu reči, kakor v tistih bukvicah stoji, de poslednje olje je le človeška navada, za ktero niso ne Kristus, ne aposteljni, ne prvi kristijani vedili?

D. Po Lutrovi šegi ravnajo, kteri je list s. Jakoba zavergel, in namesti sebe aposteljna laži dolžil. Pač je slabo spričevanje novovercov, ker se morajo le zvijač poslužiti.

V. Enaka bo mende tudi pri zakramentu mašnikoviga posvečevanja, v kterim tisti, ki v službo cerkve stopijo, duhovno oblast in potrebno gnado za izpolnjenje duhovskih dolžnost zadobe.

D. Tudi tukej novoverci očitno spričevanje s. pisma na stran veržejo. Aposteljne je Jezus sam v mašnike posvetil, ko jim je v zadnji večerji rekel: „To storite v moj spomin.“ In ko je zopet govoril: „Prejmite s. Duha; kterim bodete grehe odpustiti, so jim odpušeni; kterim jih bodete zaderžali, so zaderžani.“ De se je duhovna oblast od aposteljnov na druge naprej presajala s posebnim s. opravilam, je zgled nad s. Pavlam in s. Barnabam, ktera sta bila v duhovno službo odločena s pokladanjem rok in molitvijo, in nad Timotejem in Titam, ktera je s Pavel sam tako v cerkveno službo postavil, in jima je izročil druge tako staviti. V cerkveni službi so, kakor je bilo že pred govorjenje, trije veliki redovi, škofov, mašnikov in levitov; pokladanje rok in molitev pa je pri vsih treh od kdaj vedno v cerkvi navadno bilo, kakor vse cerkvene zgodbe pričajo. In to pokladanje rok z molitvijo vred ne more biti gola navada cerkve brez božje naredbe; s. Pavel piše namreč: „Nobedin si ne vzame sam te časti, ampak kdor je od Boga poklican, kakor Aron.“ In vsimu besedvanju novovercov nasprot je Tridentinski zbor v več postavah razločil, de mašnikovo posvečevanje je zakrament. Ravno tako veruje in derži od mašnikoviga posvečevanja tudi greška cerkev. Pri luteranih, kalvinijanih in zdanjih evangeljeih le ljudstvo stavi cerkvene služabnike; drugač je v katolški cerkvi, kjer po zakramentu velja Jezusova beseda do aposteljnov: „Jaz sim vas od sveta izvolil, de greste in sad prinesete; niste vi mene izvolili.“

V. Tako tedaj novoverci visoki stan mašnikov v prah tlačijo; gotovo ravno tako devajo tudi zakon v nič, od kteriga vonder apostelj piše, de je velik zakrament v Kristusu in v cerkvi.

D. Katolška cerkev zakon visoko ceni, ker to besedo aposteljnovu pomni, in bolj še besedo

Jezusovo: „Kar je Bog zvezal, človek ne sme ločiti“; ona ve, kakor je njeni vedni uk, poslednjič poterjen v Tridentinskim zboru, de Bog sam, ko se v pričo cerkve zaročita, moža z ženo za vse življenje veže, de Kristus jima svojo obilno gnado deli v posvečenje zakonskiga stanu, v zveličanje zakonskih samih in njih otrok, v kratkim, de je zakon v resnici zakrament. Zatorej je katolska cerkev tudi veliko postav dala, kako de se zakon svetó skleniti zamore. Novoverci pa zakon napred s tem v nič devajo, de ga z Lutram vred za zgol posvetin stan imajo, in mu nobene posebne gnade ne privoščijo: potem pa mu tudi stanovitnosti ne pusté, dajo namreč mozu in ženi se ločiti, kakor jima ni vseč vkupej ostati, in jim nič ne branijo v drugo zavezo stopiti; celo so z Lutram vred nekteri več žen ob enim imeti pustili. Kako malo spoštujejo Jezusovo besedo, de sta dva v enim mesu, in de naj kar je Bog zvezal, človek nikar ne loči! Greška cerkev spoštuje zakon tudi kakor zakrament, pa v tem se od katolske loči, de zavoljo prešestva ločitev in drugo zavezo dovoli.

V. Tako je popolna resnica vunder le v katolski cerkvi najti.

Razgled po keršanskim svetu.

Rusovsko. 21. prosenca je umerl v Petrogradu Kazimir Dmochowski, nadškof Mohilevski, metropolit vsih rimsko-katolskih cerkev v rusovskim cesarstvu, in predsednik v duhovnim rimsko-katolskim sobivališu v Petrogradu.

Iz Kopra. Po dolgim zdihovanju se je tudi tukajšnim Slovincam zaželena zvezdica prikazala; želeli so namreč evangelijskiga kruha, pa ga ni bilo, de bi jim ga bil lomil. Po dolgim prizadevanji neutrudljiviga škofa Jerneja se bo upanje med tukajšnimi Slovenci kmalo spolnovati začelo, ker bojo škof v eni tukajšnih padružnic po slovensko pridigovati zaukazali. Slovincov je tukaj silno veliko, kateri brez vsiga nauka božjiga živijo; res je, de nekteri od teh tudi manj ali več laškiga znajo, ali veliko jih je, kateri skoraj besede laškiga ne razumejo, in če tudi kaj znajo in h kaki laški pridigi grejo, le kakšno besedo zapopadejo in komaj vedo, od koga de pridigar govori; in kdo ne poslušaj rajši nauka v svojim domačim jeziku, v katerim so ga že mati učiti začeli? Zatorej se tudi milostljivi škof vedno trudi vse svoje ovčice v pravi ovčnjak perpeljati. Od njih se zamore zares reči, de so pravi pastir, in ne kakor najemnik, kateri, kadar se volka čedi bližati vidi, zbeži, ampak je tudi svoje življenje zanje dati perpravljén. In težko bo to brez zamere Lahov biti moglo, kateri od Slovincov še zdaj nič vediti nočejo; ali katerim je zveličanje duš kaj mar, se ne da od posvetnjakov pregovoriti in prestrašiti pobesedah sv. pisma: Kaj človeku pomaga, če celi svet zadobi, na svoji duši škodo terpi.

Iz Mirne. 25. dan pretečeniga mesca je bil za mirniške šolarje silno žalosten. Njih ljubljéni učitel, gosp. Martin Pugelj, je po kratki 4dnevni bolezní v 20. letu svoje starosti umerl. Bil je vnet Slovenec, pobožin kristjan pa tudi dober učenik mladeži. Bral je vse slovenske časopise in je tudi na vse razun časnika naročen bil. Tudi serbsko mu je že gladko teklo. Navdajal ga je tudi pesniški duh, kakor nam kaže „sirota“ v Vedžu list 49. leta 1850. Škoda zanj, še dosti bi bil Slovenii koristil, učil je le čisto slovensko. O pokopu ni hotlo biti joka konec: šolarji so pred pokopam še en-

krat okoli svojiga učenika stopili in naslednjo pesem milo in jokaje zapeli:

Oj stopimo šolarji
Še krog truge enkrat vsi,
Kjer premili, ljubeznjivi
Učenik leži. —

Oj povej nam vunder Ti
Učenik dobrotljivi!
Kaj smo storili, de nas mili
Ti zapustil si?

Saj prosili smo Boga,
De naj tebi zdravje da;
Smo častili, te ljubili
z celiga serca.

Če pa ravno si od nas
Ti obrnil svoj obraz.
Glej učenci, kaj storili
Bomo vsaki čas.

Berž ko pride spet apomlad,
Bomo tekli rožce brat',
Vence vili, k grob' nosili,
Tebi jih darvat'.

Bo po letu pregorko
Solnce grob pripekalo,
Zbrani bomo narejali
Senčco nad tebo.

Ko pa pride spet jesen,
Bo na grob' tvoj duh meglen,
Z listjem bomo odevali
Hribčik tvoj persten.

Ko bo prišla zima spet,
Bo na grobu tvojim led,
Prišli bomo te z ljubezni
Britkosolzni gret'. —

Vzame rože zime mraz,
Smert nemila pa tud nas,
Tam v nebesih te ljubili
Bomo večni čas. —

Bog daj veliko tacih učiteljev naši mladeži in vse drugači bodo naše šole slovele. Pred kacimi leti je bilo na Mirni 5—10 šolarjev, zdaj jih imamo 62. To je lep napredek! — Slava tudi tistimu gospodu, ki je svojim podložnim šolo toliko goreče priporočal!

Ljubljana. Ker so se gospod fajmošter od sv. Petra v Ljubljani, Matevž Svetličič, Kamniški fari 13. dan t. m. odpovedali, so milostl. knezo-škof namest njih 14. dan t. m. gosp. Janeza Fink-a, teržiškiga fajmoštra za Kamnik izvolili. — Tudi gosp. podfajmošter Anton Šafer so se podfari Grahovo odpovedali, za kamur se mil. knezoškof gosp. Antona Gerčar-ja, kaplana v rudniškim mestu Idria, 14. t. m. poterdili.

Darila za čast. misijonarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

Od poprej . . . 212 gld. 58 kr.

U. V....c } iz Žužemberka 2 „ — „
U. K....k }

Skupej . . . 214 gld. 58 kr.

Opomba.

To, kar je bilo v treh poslednjih listih „Zgodnje Danice“ od presvetiga imena Jezusa povedano, se je v 1000 spisih posebej natisnilo in se per L. Kremžarju po 2 kr. dobi pod naslovom: „Bukvice od presvetiga imena Jezusa“. Spisal L. Jeran, duhoven.